

gør det, fordi det ellers let kunde se ud, som om jeg ikke havde noget at bemærke til det ærede Medlems Fremstilling og paa et eller andet Punkt godkendte denne. Det kan jeg ikke gøre, thi Fremstillingen er ikke rigtig. De faktiskste Forhold, som der er Tale om, har det ærede Medlem misforstaaet. Det ærede Medlem sagde, at der alene var Tale om Lønningsspørgsmaal, og at de vedkommende gentagne Gange havde forlangt Lønningsforhøjelse, samt at de, da de ikke kunde faa denne, nedlagde Arbejdet. Der har paa et eneste Punkt under hele denne Arbejdsnedlæggelse været Tale om Lønningsspørgsmaalet, og det var paa Redelsmedeværkstedet, hvor Arbejdet først blev nedlagt. Der blev der ganske rigtig, og det siger det ærede Medlem jo ogsaa, overleveret en Skrivelse til Maskiningeniøren fra samtlige Redelsmedeværkstedet, i hvilken Skrivelse der blev opstillet Fordringen om en Minimumløn af 2 Kr. 70 Ø. pr. Dag. Denne Skrivelse har jeg taget med mig og skal oplæse den, fordi man jo deraf lettest vil se, om det, der der opstilles, er et egentligt Lønningskrav eller noget andet. Man vil let se det, naar man sammenligner det med Lønningsforholdene, som de vare den Dag, da Fordringen blev opstillet. Skrivelsen lyder saaledes:

„Samtlige Redelsmede og Redelsmedhjælpere paa Centralværkstedet, afholdt den 1ste August et Møde, hvor Lønningsspørgsmaalet blev drøftet, og følgende vedtoges:

At rette en bestemt Opfordring til Hr. Maskiningeniøren om Gennemførelsen af en Minimumløn af 2 Kr. 70 Øre pr. Dag for Redelsmedhjælpere fra den 1ste Oktober 1891 at regne. Grunden til, at denne Opfordring fremkommer, er følgende:

Da vi i flere Aar have søgt Lønningsforhøjelse, saa vel enkelt som samlet, uden Resultat, saa Lønningen bliver den samme, medens Livsforholdene stadig stige, formene vi, at vor Fordring er berettiget, hvorfor vi haabe, at Hr. Maskiningeniøren vil stille sig velvillig, saa det kunde ordnes ad Forhandlingens Vej, da vi i modsat Fald se os nødsagede til, at henvende os til dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, og skulde dette ske, vil der sandsynligvis blive stillet flere Fordringer.“

Det første, man gjorde, da man havde faaet denne Skrivelse, var at undersøge, hvorledes Lønningsforholdene stillede sig paa det vedkommende Værksted, hvor der ikke var ret mange, og det var altsaa let gjort, og det gjorde man for de 3 sidst forløbne Uger. Nu maa det erindres, at Kravet gaar ud paa, at der skal sikres en Dagløn af 2 Kr. 70 Øre, altsaa en Timeløn af 2 Kr. 70 Øre — nej, jeg tog fejl, fordi man i flere Tilfælde ellers opgiver pr. Time, hvad de ærede Medlemmer ret vel ved — en Dagløn af 2 Kr. 70 Øre. Den Undersøgelse, der gik forud, om, hvorledes Lønningerne havde været paa det vedkommende Værksted fra den 19de Juli til den 12te August — det var nemlig den 11te August Kravet blev stillet — den gav følgende Resultat: Den havde for de egentlige 7 Redelsmede gennemsnitlig pr. Time været 40³/₇ Øre. Multiplicerer man dette Tal med 10, saa finder man Daglønnen, som altsaa er over 4 Kr. Jeg kan godt nævne, hvad de 7 enkelte have tjent pr. Time: en 34 Øre, en 42 Øre, en 46 Øre, en 47 Øre, en 37, en 42 og en 35. Det giver det nævnte Gennemsnit. For Redelsmedhjælpernes Vedkommende har Gennemsnitslønnen pr. Time for 15 Medhjælpere været 34¹/₅ Øre. Lønningen har været forskjellig; den, der har højest, har 40 Øre, en har 38 og flere have nogle og tredive Øre. De to, der gaa lavest ned, have 28 Øre pr. Time, altsaa 2 Kr. 80 Øre i Dagløn. Det faktiskste Forhold er saaledes, at den Løn, der blev krævet som sikret, den var faktisk tjent af enhver, der var paa Værkstedet, og der var kun to af Medhjælperne, som vare paa det laveste, nemlig 28 Øre pr. Time eller 2 Kr. 80 Øre om Dagen. Det var altsaa en besynderlig Begrundelse til at stille Kravet om en Minimumløn, paa 2 Kr. 70 Øre om Dagen. Imidlertid Fordringen blev altsaa aflaaet. Saa indfandt de vedkommende sig hos Maskinchefen og forestillede ham en Deputation af 3 eller rettere 4 Mænd, men den ene af dem, som var det ærede Medlems Meningsstælle — det er vel bekendt, det er nævnt tidligere — og som ikke havde med Arbejdsnedlæggelsen at gøre, nemlig Hr. Hørop, kunde Maskinchefen ikke modtage, fordi han ikke havde med Værkstedet at gøre; men de øvrige 3